

după caz, restrângerea exercitării acestui drept.

(2) Suspendarea exercitării dreptului la liberă circulație în străinătate reprezintă interdicția temporară de părăsire a teritoriului României, instituită de drept sau, după caz, de către autoritățile competente, în condițiile prezentei legi. Această măsură are caracter individual, cu excepția situațiilor în care este instituită prin lege specială, în cazul apariției unor situații de natură să o justifice în raport cu necesitatea asigurării apărării țării sau a securității naționale.

(3) Restrângerea exercitării dreptului la liberă circulație în străinătate reprezintă interdicția temporară de a călători în anumite state, dispusă de autoritățile competente române, în condițiile prezentei legi.

(4) Autoritățile competente au obligația să informeze în scris, în condițiile prezentei legi, persoana împotriva căreia s-a instituit o măsură de limitare a exercitării dreptului la liberă circulație, asupra motivelor care au determinat această măsură, precum și asupra perioadei pentru care s-a limitat exercițiul acestui drept.

Art. 4. – (1) Pe perioada șederii în străinătate, orice cetățean român are dreptul la asistență și protecție din partea misiunilor diplomatice, precum și a oficiilor consulare ale României.

(2) Misiunile diplomatice și oficiile consulare ale României din străinătate au obligația să acorde sprijin și asistență, în condițiile legii, cu sprijinul instituțiilor competente din țară, cetățenilor români aflați în dificultate sau care solicită ajutorul în vederea întoarcerii în țară, precum și de a întreprinde toate demersurile necesare pentru informarea cetățenilor români asupra apariției unor situații de natură să le pună în pericol siguranța ori sănătatea.

(3) Pe baza informațiilor furnizate de Ministerul Afacerilor Externe, organele poliției de frontieră sunt obligate să-i informeze pe cetățenii români care urmează să călătorească în străinătate asupra apariției, pe teritoriile statelor de tranzit și de destinație, a unor situații de natură să le pună în pericol siguranța ori sănătatea.

Art. 5. – Pe perioada șederii lor în străinătate, cetățenii români au următoarele obligații:

a) să respecte legislația României și să nu desfășoare activități de natură să compromită imaginea României ori care să contravină obligațiilor asumate de România prin documente internaționale;

b) să respecte legislația statului în care se află, precum și scopul

pentru care li s-a acordat dreptul de a intra și, după caz, de a rămâne pe teritoriul statului respectiv, în condițiile stabilite prin legislația acestuia sau prin documentele internaționale încheiate cu România;

c) să depună toate diligențele în vederea acordării de ajutor cetățenilor români aflați în dificultate pe teritoriul statului pe care se află, informând cu privire la astfel de situații misiunile diplomatice și oficiile consulare ale României din statul respectiv;

d) în cazul stabilirii reședinței sau a domiciliului în străinătate, să informeze cea mai apropiată misiune diplomatică sau oficiu consular al României;

e) să informeze cea mai apropiată misiune diplomatică sau oficiu consular al României cu privire la orice schimbare intervenită în starea lor civilă.

CAPITOLUL II

Documente de călătorie în străinătate

Secțiunea I

Tipuri de documente de călătorie

Art. 6. – (1) Tipurile de documente de călătorie pe baza cărora cetățenii români pot călători în străinătate, eliberate în condițiile prezentei legi, sunt următoarele:

- a) pașaport diplomatic;
- b) pașaport de serviciu;
- c) pașaport simplu;
- d) titlu de călătorie.

(2) Documentele de călătorie prevăzute la alin.(1) sunt proprietatea statului român și fac dovada, în fața autorităților române și străine, a identității, cetățeniei, calității, precum și a dreptului titularului de a călători în străinătate.

(3) Cetățenii români pot călători în străinătate și în baza altor documente stabilite prin acordurile internaționale la care România sau, după caz, Guvernul României este parte.

(4) Procedura depunerii și soluționării cererilor pentru eliberarea documentelor de călătorie în străinătate, actele care trebuie prezentate de solicitanți la depunerea cererilor, precum și termenele în care se soluționează acestea se stabilesc prin normele metodologice de aplicare a prezentei legi.

Art. 7. – Forma și conținutul documentelor de călătorie prevăzute la art.6 alin.(1) se stabilesc prin hotărâre a Guvernului, la propunerea Ministerului Administrației și Internelor și a Ministerului Afacerilor Externe.

Secțiunea a 2-a
Pașaportul diplomatic

Art. 8. – (1) Pașaportul diplomatic este documentul de călătorie care se eliberează de către Ministerul Afacerilor Externe, în condițiile prezentei legi, următoarelor categorii de persoane, în scopul facilitării reprezentării de către acestea a intereselor statului român în străinătate:

- a) președintele României;
- b) președintele Senatului și președintele Camerei Deputaților;
- c) membrii Senatului și membrii Camerei Deputaților;
- d) primul-ministru, membrii Guvernului și persoanele asimilate miniștrilor;
- e) președintele și judecătorii Curții Constituționale;
- f) avocatul poporului și adjuncții acestuia;
- g) președintele și vicepreședinții Înaltei Curți de Casație și Justiție;
- h) membrii Consiliului Superior al Magistraturii și judecătorii Înaltei Curți de Casație și Justiție;
- i) președintele și vicepreședinții Curții de Conturi;
- j) procurorul general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, procurorul general financiar al Curții de Conturi și adjuncții acestora;
- k) președintele și președinții de secție ai Consiliului Legislativ;
- l) guvernatorul și viceguvernatorii Băncii Naționale a României;
- m) președintele și vicepreședinții Academiei Române;
- n) patriarhul, cardinalul, mitropoliții și șefii cultelor din România, recunoscute de stat;
- o) secretarii de stat și persoanele asimilate acestora;
- p) funcționarii cu grad diplomatic și persoanele care își desfășoară activitatea în Ministerul Afacerilor Externe, prin detașare de la alte instituții, pe funcții corespunzătoare funcționarilor cu grad diplomatic;
- q) funcționarii cu grad consular și persoanele care își desfășoară activitatea în Ministerul Afacerilor Externe, prin detașare de la alte

instituții, pe funcții corespunzătoare funcționarilor cu grad consular;

r) atașatii militari și atașatii de afaceri interne, adjuncții acestora, precum și funcționarii superiori din organizațiile internaționale și interguvernamentale;

s) curierii diplomatici;

t) soțul, soția și copiii minori ai persoanelor prevăzute la lit.a)-r);

u) persoanele care se deplasează în străinătate, pentru susținerea unor interese naționale, trimise în misiune oficială, cu aprobarea ministrului afacerilor externe;

v) foștii președinți ai României, foștii președinți ai Senatului și Camerei Deputaților, foștii prim-miniștri, precum și foștii parlamentari.

(2) Pașapoartele diplomatice se eliberează persoanelor prevăzute la alin.(1), după cum urmează:

a) la începutul mandatului cu care au fost investiți, în cazul celor prevăzute la alin.(1) lit.a), b), d), e), g), i), j), l) și m);

b) înaintea primei deplasări care necesită utilizarea pașaportului diplomatic, în cazul celorlalte persoane prevăzute la alin.(1).

Art. 9. – (1) Pașapoartele diplomatice se eliberează de către Ministerul Afacerilor Externe, prin structura sa specializată, la solicitarea instituțiilor sau a autorităților publice interesate, care vor preciza scopul și calitatea în care titularii urmează să se deplaseze în străinătate pe baza acestor documente de călătorie.

(2) În cazul în care structura specializată din cadrul Ministerului Afacerilor Externe constată că nu sunt îndeplinite condițiile prevăzute la art.8 alin.(1) și (2), poate refuza eliberarea pașaportului diplomatic, informând în acest sens instituția solicitantă.

Art. 10. – (1) Pașapoartele diplomatice se eliberează, de regulă, cu o valabilitate de 5 ani, care poate fi prelungită o singură dată, fără a se putea depăși 10 ani de la data emiterii.

(2) În cazul persoanelor prevăzute la art.8 alin.(1) lit.c), o) – r) și u), pașapoartele diplomatice se pot elibera și pentru o perioadă solicitată de instituțiile din care acestea fac parte, fără a se putea depăși perioada maximă prevăzută la alin.(1).

Art. 11. – (1) Titularii pașapoartelor diplomatice sunt obligați să le predea instituției din care fac parte, după cum urmează:

a) persoanele prevăzute la art.8 alin.(1) lit. e), g), i), j), l) și m), la încheierea mandatului cu care au fost investite;

b) persoanele prevăzute la art.8 alin.(1) lit.f), h), k) și n), în termen de 5 zile de la întoarcerea din deplasarea în străinătate care a determinat necesitatea folosirii pașaportului diplomatic.

(2) Persoanele prevăzute la art.8 alin.(1) lit.u) sunt obligate să predea pașaportul diplomatic la Ministerul Afacerilor Externe, în termen de 5 zile de la întoarcerea din deplasarea în străinătate care a determinat necesitatea folosirii pașaportului diplomatic.

(3) La încetarea calității prevăzute la art.8 alin.(1), instituția din cadrul căreia face parte titularul are obligația să predea documentul Ministerului Afacerilor Externe, în vederea anulării.

Secțiunea a 3-a Pașaportul de serviciu

Art. 12. – Pașaportul de serviciu este documentul de călătorie care se eliberează de către Ministerul Afacerilor Externe, în condițiile prezentei legi, următoarelor categorii de persoane:

a) magistraților, când călătoresc în misiuni oficiale;

b) prefectilor și subprefectilor, președinților și vicepreședinților consiliilor județene, primarilor municipiilor, orașelor și sectoarelor municipiului București, când călătoresc în misiuni oficiale;

c) funcționarilor din aparatul central al administrației publice și ai parlamentului, când călătoresc în misiuni oficiale;

d) personalului tehnico-administrativ și de serviciu al misiunilor diplomatice, al oficiilor consulare, al reprezentanțelor permanente pe lângă organizațiile internaționale, lectorilor trimiși în misiune de către Ministerul Educației și Cercetării, precum și soțului, soției și copiilor minori ai acestora;

e) președinților și vicepreședinților organizațiilor și asociațiilor profesionale la nivel național, legal constituite, când călătoresc în misiuni oficiale;

f) președinților organizațiilor cetățenilor aparținând minorităților naționale, legal constituite, membre ale Consiliului Minorităților Naționale, când se deplasează în străinătate în interes de serviciu;

g) altor persoane, cu aprobarea ministrului afacerilor externe, când călătoresc în străinătate în misiuni oficiale.

Art. 13. – (1) Pașapoartele de serviciu se eliberează de către Ministerul Afacerilor Externe, prin structura sa specializată, la solicitarea instituțiilor, autorităților publice sau organizațiilor interesate, care vor preciza scopul și calitatea în care titularii urmează să se deplaseze în străinătate în baza acestor documente de călătorie.

(2) Pașapoartele de serviciu se eliberează cu o valabilitate de 5 ani, care poate fi prelungită o singură dată, fără a se putea depăși 10 ani de la data emiterii.

Art. 14. – (1) Pașapoartele de serviciu pot fi folosite de către titularii acestora numai atunci când se deplasează în străinătate în calitate oficială, în interesul autorității sau instituției publice din care fac parte.

(2) În termen de 5 zile de la întoarcerea în țară, titularul are obligația de a preda pașaportul de serviciu, spre păstrare, la autoritatea sau instituția publică din care face parte. Pe cale de excepție, șeful autorității sau instituției publice poate dispune ca pașaportul de serviciu să rămână în posesia titularului atunci când acesta, prin natura activității desfășurate, se deplasează frecvent în străinătate, cu condiția ca perioada de ședere pe teritoriul României, între două deplasări, să nu depășească 30 de zile.

(3) La încetarea calității prevăzute la art.12, autoritatea sau instituția din cadrul căreia face parte titularul are obligația să predea pașaportul de serviciu Ministerului Afacerilor Externe, în vederea anulării.

Secțiunea a 4-a *Pașaportul simplu*

Art. 15. – (1) Pașaportul simplu se eliberează, la cerere, cetățenilor români care îndeplinesc condițiile prevăzute de prezenta lege și nu se află într-una dintre situațiile de suspendare a dreptului de a călători în străinătate.

(2) Cererile pentru eliberarea pașapoartelor simple se depun personal de către solicitanți, în țară, la serviciile publice comunitare pentru evidența persoanelor ori la serviciile publice comunitare pentru

eliberarea și evidența pașapoartelor simple, în a căror rază de competență au domiciliul sau, după caz, reședința, iar în străinătate, la misiunile diplomatice și oficiile consulare ale României.

(3) Persoanele care, din motive obiective, nu se pot prezenta personal la serviciile publice comunitare, pot depune cererile prin mandatar, cu procură specială, autentificată în țară de către notarul public, iar în străinătate de misiunile diplomatice sau oficiile consulare ale României.

(4) Eliberarea pașapoartelor simple este supusă taxelor consulare prevăzute de lege.

(5) În situația în care titularul constată faptul că datele de identitate înscrise în pașaport sunt incomplete sau inexacte, trebuie să sesizeze autoritatea emitentă, care este obligată să îi elibereze un nou document. În acest caz, eliberarea noului pașaport nu este supusă taxelor prevăzute la alin.(4).

Art. 16. – (1) Cetățenii români nu pot deține în același timp decât câte un singur pașaport simplu valabil, cu excepția cazurilor care justifică deținerea simultană a două sau mai multe pașapoarte, stabilite prin ordin al ministrului administrației și internelor.

(2) Cetățenii români care sunt titulari ai mai multor pașapoarte valabile, în condițiile prezentei legi, au obligația ca, în termen de 15 zile de la încetarea cazurilor prevăzute la alin.(1), să predea autorităților competente pașapoartele deținute suplimentar.

(3) Ordinul ministrului administrației și internelor prevăzut la alin.(1) se publică în Monitorul Oficial al României.

Art. 17. – (1) Minorilor cetățeni români care nu se află în una dintre situațiile de suspendare a exercitării dreptului la liberă circulație în străinătate, li se eliberează pașapoarte simple în următoarele condiții:

a) în cazul minorului care nu a împlinit vârsta de 14 ani, numai la cererea ambilor părinți, a părintelui supraviețuitor, a părintelui căruia i-a fost încredințat prin hotărâre judecătorească rămasă definitivă și irevocabilă sau, după caz, a reprezentantului legal;

b) în cazul minorului care a împlinit vârsta de 14 ani, la cererea acestuia, numai cu acordul ambilor părinți, a părintelui supraviețuitor, a părintelui căruia i-a fost încredințat prin hotărâre judecătorească rămasă definitivă și irevocabilă sau, după caz, a reprezentantului legal.

(2) Minorii cetățeni români care nu au împlinit vârsta de 14 ani pot fi incluși în pașapoartele ambilor părinți sau, după caz, în pașaportul unuia dintre părinți, în condițiile prevăzute la alin.(1) lit.a). În cazul în care minorul este titular al unui pașaport simplu, acesta poate fi anulat la solicitarea părintelui, concomitent cu efectuarea mențiunii privind includerea în pașaportul acestuia.

(3) În situația în care se solicită, în conformitate cu alin.(1) și (2), eliberarea unui pașaport pentru un minor sau, după caz, includerea minorului în pașaportul unui părinte și nu există, dacă legea o cere, acordul celuilalt părinte, autoritățile responsabile cu emiterea pașapoartelor simple procedează după cum urmează:

a) dacă solicitantul argumentează necesitatea eliberării sau includerii, prin faptul că minorul urmează să se deplaseze în străinătate pentru a urma un tratament medical fără de care viața sau sănătatea îi sunt puse în pericol, prezentând documente doveditoare în acest sens, emise sau avizate de autoritățile medicale române, vor elibera pașaportul sau, după caz, vor include minorul în pașaportul părintelui solicitant;

b) dacă solicitantul argumentează necesitatea eliberării sau includerii, prin faptul că minorul urmează să se deplaseze în străinătate pentru studii sau pentru a participa la concursuri oficiale, prezentând documente doveditoare în acest sens, vor elibera pașaportul sau, după caz, vor include minorul în pașaportul părintelui solicitant numai cu avizul Autorității Naționale pentru Protecția Drepturilor Copilului, emis în condițiile stabilite prin normele metodologice de aplicare a prezentei legi.

(4) În cazul minorului care a împlinit vârsta de 14 ani și se află în situația prevăzută la alin.(3) lit.a), dar care nu prezintă acordul nici unuia dintre părinți, autoritățile competente vor emite pașaportul numai cu avizul Autorității Naționale pentru Protecția Drepturilor Copilului, emis în condițiile stabilite prin normele metodologice de aplicare a prezentei legi.

(5) Dacă pașaportul a fost emis de autoritățile competente în condițiile prevăzute la alin.(3) și (4), acestea au obligația de a-i informa părinții, concomitent sau de îndată ce este posibil.

(6) Emiterea pașaportului pentru minor sau, după caz, includerea acestuia în pașaportul unuia dintre părinți, în situația în care există neînțelegeri între aceștia cu privire la exprimarea acordului, cu excepția situațiilor prevăzute la alin.(3) și (4), se efectuează numai după soluționarea neînțelegerilor de către instanța de judecată, în condițiile legii.

Art. 18. – (1) Valabilitatea pașapoartelor simple este stabilită după cum urmează:

a) 3 ani pentru persoanele care nu au împlinit 14 ani;

b) 5 ani pentru persoanele cu vârsta cuprinsă între 14 și 25 de ani;

c) 10 ani pentru persoanele care au împlinit vârsta de 25 de ani.

(2) Pentru minorii care nu au împlinit vârsta de 14 ani, pașapoartele se pot elibera cu o valabilitate solicitată de părinți sau, după caz, de reprezentanții legali, fără a se putea depăși valabilitatea maximă prevăzută la alin.(1) lit.a).

(3) Pentru minorii care au împlinit vârsta de 14 ani, pașapoartele se pot elibera, la cererea părinților, cu o valabilitate mai mică decât cea prevăzută la alin.(1) lit.b), cu condiția să nu depășească data la care titularul împlinește vârsta de 18 ani.

(4) Valabilitatea pașapoartelor simple încetează de drept la data la care se constată de către autoritățile competente faptul că sunt deteriorate ori distruse sau, după caz, existența în conținutul acestora a unor ștersături sau modificări operate fără drept.

Art. 19. – (1) Valabilitatea mențiunii privind înscrierea minorilor în pașaportul părintelui este de 3 ani, dar nu mai mare decât valabilitatea pașaportului, precum și decât perioada rămasă până la împlinirea vârstei de 14 ani de către aceștia.

(2) În situațiile prevăzute la art.18 alin.(4), valabilitatea mențiunii privind înscrierea minorilor în pașaportul părintelui încetează de drept odată cu cea a pașaportului.

Art. 20. – (1) Pașapoartele simple se păstrează de către titulari care au obligația de a nu le înstrăina, cu excepția situațiilor în care documentele se rețin de autoritățile competente sau se depun la misiunile diplomatice sau oficiile consulare străine, în vederea aplicării vizei.

(2) Pașapoartele simple ale minorilor care nu au împlinit vârsta de 14 ani se păstrează de către părinții acestora, reprezentanții legali sau, după caz, de către însoțitori, atunci când minorii se deplasează în străinătate împreună cu alte persoane, în condițiile prezentei legi.

(3) Pașapoartele simple pot fi reținute numai de către organele de poliție, autoritățile judiciare, misiunile diplomatice sau oficiile consulare ale României din străinătate, serviciile publice comunitare pentru eliberarea și evidența pașapoartelor simple, precum și cele pentru

evidența persoanelor, doar în cazul în care situația o impune, pentru exercitarea atribuțiilor specifice prevăzute de lege. În aceste situații, autoritățile care rețin pașapoartele au obligația să elibereze titularului o dovadă care să ateste faptul că pașaportul a fost reținut, precum și motivele care au stat la baza acestei măsuri.

(4) Persoanele prevăzute la alin.(1) și (2) au obligația de a păstra pașapoartele în condiții care să nu implice riscul deteriorării, distrugerii sau pierderii acestora.

Art. 21. – (1) Dacă în urma depunerii cererii pentru eliberarea pașaportului sau, după caz, pentru includerea minorilor în pașaportul părintelui, se constată faptul că nu sunt îndeplinite condițiile prevăzute de lege în acest sens, solicitantului i se respinge cererea.

(2) Decizia de respingere a cererii, precum și motivele care au stat la baza acesteia se comunică solicitantului în scris, în termenul stabilit pentru soluționarea cererii.

(3) Decizia de respingere a cererii este supusă controlului judecătoresc, potrivit Legii contenciosului administrativ nr.29/1990, cu modificările ulterioare.

Secțiunea a 5-a *Titlul de călătorie*

Art. 22. – Titlul de călătorie este documentul care se eliberează de către misiunile diplomatice sau oficiile consulare ale României, cetățenilor români aflați în străinătate care nu mai posedă document de călătorie valabil, pentru ca titularul să-și poată continua călătoria, reglementa șederea ori pentru a se întoarce în țară.

Art. 23. – Titlul de călătorie se eliberează cu valabilitatea de cel mult un an. Valabilitatea titlului de călătorie încetează de drept la data intrării titularului în România.

Art. 24. – Prevederile art.20 referitoare la obligația neînstrăinării și condițiile păstrării pașapoartelor simple se aplică în mod corespunzător și în cazul titlurilor de călătorie.

*Secțiunea a 6-a**Pierderea, distrugerea și furtul documentelor de călătorie*

Art. 25. – (1) Pierderea documentelor de călătorie se declară de către titular, la cea mai apropiată unitate de poliție sau la autoritatea care l-a eliberat, iar în străinătate, misiunilor diplomatice sau oficiilor consulare ale României.

(2) Distrugerea documentului de călătorie se declară, în cazul pașaportului simplu, de către titular la autoritatea competentă, cu ocazia solicitării eliberării unui nou pașaport.

(3) Furtul documentului de călătorie se declară de către titular la cea mai apropiată unitate de poliție din țară sau, după caz, de pe teritoriul statului în care s-a produs evenimentul, solicitând eliberarea unei adeverințe care să ateste declararea evenimentului respectiv.

(4) În cazul pierderii, distrugerii sau furtului pașapoartelor diplomatice și de serviciu, titularul are întotdeauna obligația de a informa de îndată Ministerul Afacerilor Externe sau, după caz, instituția din care face parte.

(5) Organele de poliție române sesizate în legătură cu pierderea sau furtul documentului de călătorie sunt obligate să elibereze titularului o adeverință care să ateste declararea evenimentului respectiv.

Art. 26. – (1) Documentele de călătorie găsite, precum și cele care au aparținut persoanelor decedate se predau autorității emitente sau celei mai apropiate unități de poliție, care are obligația de a le transmite autorității emitente.

(2) Documentele de călătorie declarate pierdute sau furate, recuperate de autoritățile emitente, pot fi restituite titularilor, dacă mai sunt valabile și dacă nu li s-au eliberat noi documente în locul acestora, în condițiile prezentei legi.

Art. 27. – (1) Autoritățile competente pot elibera, la cerere, noi documente de călătorie în locul celor declarate distruse, pierdute sau furate și care nu au fost recuperate, numai dacă evenimentul a fost declarat de titular în condițiile prevăzute la art.25.

(2) În cazul în care titularul unui document de călătorie eliberat în condițiile prevăzute la alin.(1), găsește documentul declarat pierdut sau furat, are obligația de a nu-l folosi și de a-l depune de îndată la autoritatea emitentă sau, după caz, la instituția din care face parte.

(3) Documentul declarat pierdut sau furat, găsit de titular după ce a declarat evenimentul în condițiile prevăzute la art.25, dar înainte de a i se elibera un nou document, îl poate folosi în continuare, în condițiile prezentei legi, numai după ce informează autoritatea emitentă cu privire la găsirea acestuia.

CAPITOLUL III

Exercitarea dreptului la liberă circulație în străinătate

Secțiunea 1

Condițiile exercitării dreptului la liberă circulație în străinătate de către cetățenii români

Art. 28. – (1) Organele poliției de frontieră permit cetățenilor români care au împlinit vârsta de 18 ani și sunt titulari de documente de călătorie valabile, să iasă de pe teritoriul României, dacă nu se află în una dintre situațiile de limitare a exercitării dreptului la liberă circulație în străinătate.

(2) Cetățenilor români împotriva cărora s-a dispus măsura restrângerii exercitării dreptului la liberă circulație în străinătate li se poate permite ieșirea din România numai dacă se află în una dintre următoarele situații:

a) declară că nu călătoresc în statul/statele cu privire la care s-a instituit această măsură;

b) din documentele de transport nu rezultă faptul că urmează să călătorească în statul/statele cu privire la care s-a instituit această măsură;

c) punctul de trecere a frontierei în care se prezintă nu este unul situat la frontiera comună cu statul cu privire la care s-a instituit această măsură.

(3) În cazul în care se permite ieșirea din România în condițiile prevăzute la alin.(2), cetățeanului român i se pune în vedere de către organele poliției de frontieră faptul că, pe perioada deplasării în străinătate, nu are dreptul să călătorească în statul/statele cu privire la care s-a instituit măsura restrângerii exercitării dreptului la liberă circulație în străinătate, pe perioada pentru care s-a dispus această restrângere.

(4) Prevederile alin.(2), referitoare la situațiile în care se permite ieșirea din România a cetățeanului român împotriva căruia s-a dispus

măsura restrângerii exercitării dreptului la liberă circulație în străinătate, nu se aplică persoanelor care se legitimează în punctul de trecere a frontierei cu pașaport diplomatic sau de serviciu.

(5) Titularul pașaportului simplu împotriva căruia s-a dispus măsura restrângerii exercitării dreptului la liberă circulație în străinătate poate călători în statul/statele cu privire la care s-a instituit această măsură numai în situații excepționale, determinate de motive obiective care necesită prezența acestuia în statul respectiv, stabilite prin normele metodologice de aplicare a prezentei legi.

Art. 29. – (1) La întoarcerea pe teritoriul României, cetățenii români au obligația să prezinte organelor poliției de frontieră documentele de călătorie în străinătate valabile, emise de autoritățile competente române din țară sau din străinătate.

(2) Organele poliției de frontieră pot permite intrarea pe teritoriul României a cetățeanului român care se legitimează cu un document de călătorie emis de autoritățile competente române, a cărui valabilitate a încetat, numai după efectuarea verificărilor corespunzătoare în evidențele specifice, cu privire la identitatea și cetățenia titularului. În acest caz, durata verificărilor efectuate nu poate depăși 24 de ore din momentul prezentării solicitantului în punctul de trecere a frontierei.

(3) În cazul în care persoana care se prezintă în punctul de trecere a frontierei pentru a intra pe teritoriul României declară că este cetățean român, dar nu posedă documente eliberate de autoritățile române, valabile sau expirate, care să ateste identitatea acesteia, organele poliției de frontieră efectuează, în cel mai scurt timp posibil, verificările necesare pentru stabilirea identității și cetățeniei persoanei respective.

(4) În situația în care persoana prevăzută la alin.(3) este titulară a unui document de călătorie eliberat de un alt stat și îndeplinește condițiile de intrare pe teritoriul României, potrivit legii, organele poliției de frontieră permit intrarea acesteia în țară, în calitate de străin, și o îndrumă, totodată, să se adreseze Direcției Generale de Pașapoarte din cadrul Ministerului Administrației și Internelor, pentru clarificarea situației privind cetățenia română.

(5) Organele poliției de frontieră sunt obligate să permită intrarea pe teritoriul României, persoanelor prevăzute la alin.(2) și (3), de îndată ce stabilesc identitatea acestora, precum și faptul că sunt

cetățeni români.

(6) În cazurile prevăzute la alin.(2) și (3), în funcție de intervalul de timp necesar pentru efectuarea verificărilor corespunzătoare de către organele poliției de frontieră, persoana poate fi cazată, cu acordul acesteia, într-un spațiu special amenajat în incinta punctului de trecere a frontierei, pus la dispoziție de către administratorul acestuia.

Art. 30. – (1) Organele poliției de frontieră permit ieșirea din țară a cetățenilor români minori numai dacă sunt însoțiți de o persoană fizică majoră, în următoarele condiții:

a) în cazul minorului care este înscris în documentele de călătorie ale ambilor părinți sau, după caz, este titular al unui document de călătorie individual și călătorește în străinătate însoțit de aceștia, i se permite ieșirea în aceleași condiții și împreună cu aceștia;

b) în cazul minorului care este înscris în pașaportul unui părinte și călătorește în străinătate împreună cu acesta sau, după caz, este titular al unui pașaport individual și călătorește împreună cu unul dintre părinți, i se permite ieșirea în aceleași condiții și împreună cu acesta, numai dacă părintele însoțitor prezintă o declarație a celuilalt părinte, din care să rezulte acordul acestuia cu privire la efectuarea călătoriei respective, în statul sau statele de destinație, precum și cu privire la perioada acesteia sau, după caz, face dovada decesului celuilalt părinte;

c) în cazul minorului care este înscris în pașaportul unui părinte și călătorește în străinătate împreună cu acesta, sau, după caz, este titular al unui pașaport individual și călătorește împreună cu unul dintre părinți, i se permite ieșirea în aceleași condiții și împreună cu acesta, fără a mai fi necesară declarația celuilalt părinte, numai dacă părintele însoțitor face dovada faptului că minorul i-a fost încredințat prin hotărâre judecătorească rămasă definitivă și irevocabilă;

d) în cazul minorului care este titular al unui pașaport individual și călătorește însoțit de o altă persoană fizică majoră, i se permite ieșirea în aceleași condiții și împreună cu acesta, numai dacă persoana însoțitoare prezintă o declarație a ambilor părinți sau, după caz, a părintelui căruia minorul i-a fost încredințat prin hotărâre judecătorească rămasă definitivă și irevocabilă, a părintelui supraviețuitor ori a reprezentantului său legal, care să cuprindă acordul acestora cu privire la efectuarea călătoriei respective de către minor, la statul sau statele de destinație, la perioada în care urmează să se desfășoare călătoria, precum și datele de identitate a însoțitorului respectiv.

(2) În situațiile prevăzute la alin.(1) lit.b)-d), nu este necesară declarația părintelui decăzut din drepturile părintești sau, după caz, declarat dispărut, în condițiile legii, dacă însoțitorul face dovada în acest sens, cu excepția cazului în care ambii părinți se află în această situație, când este obligatorie declarația reprezentantului legal al minorului.

(3) Prin derogare de la prevederile alin.(1) lit.b)-d), organele poliției de frontieră permit ieșirea din România a minorilor însoțiți, numai în următoarele situații:

a) în cazul în care însoțitorul argumentează necesitatea călătoriei în străinătate, prin faptul că minorul urmează să beneficieze de un tratament medical care nu este posibil pe teritoriul României și fără de care viața sau sănătatea îi sunt puse în mod grav în pericol, cu condiția să prezinte documente doveditoare în acest sens, emise sau avizate de autoritățile medicale române, din care să rezulte perioada și statul sau statele în care urmează să se acorde tratamentul medical respectiv, chiar dacă nu există acordul ambilor părinți, al celuilalt părinte, al părintelui supraviețuitor sau al reprezentantului legal;

b) în cazul în care însoțitorul argumentează necesitatea călătoriei în străinătate prin faptul că minorul se deplasează pentru studii sau concursuri oficiale, cu condiția să prezinte documente doveditoare în acest sens, din care să rezulte perioada și statul sau statele în care se vor desfășura aceste studii sau concursuri, precum și avizul Autorității Naționale pentru Protecția Drepturilor Copilului, emis în condițiile prevăzute în normele metodologice, chiar dacă nu există acordul celuilalt părinte.

(4) Pe lângă informațiile prevăzute la alin.(1) lit.d), declarația părinților, a părintelui căruia minorul i-a fost încredințat prin hotărâre judecătorească rămasă definitivă și irevocabilă, a părintelui supraviețuitor sau a reprezentantului legal, după caz, trebuie să cuprindă și următoarele mențiuni:

a) scopul deplasării;

b) ruta urmată până în statul de destinație;

c) indicarea faptului dacă minorul urmează să rămână în statul de destinație, caz în care trebuie menționată persoana căreia urmează a-i fi încredințat minorul sau dacă urmează să se reîntoarcă împreună cu un însoțitor, ale cărui date de identitate trebuie indicate, în cazul în care urmează să fie o altă persoană decât cea cu care iese din România.

(5) Poate avea calitatea de însoțitor și o persoană anume desemnată din cadrul unei societăți comerciale autorizate, în condițiile

legii, să desfășoare activități de transport internațional de persoane.

(6) Organele poliției de frontieră vor permite ieșirea din România a minorilor însoțiți, numai dacă se constată că se respectă informațiile prevăzute la alin.(1) lit.b) și c) și la alin.(4), referitoare la însoțitor, perioada deplasării și ruta care trebuie urmată, iar în situațiile prevăzute la alin.(3), dacă se constată că ruta aleasă pentru deplasare și momentul prezentării la ieșirea din țară se justifică în raport cu destinația, respectiv cu perioada deplasării.

(7) Declarațiile prevăzute la alin.(1) lit.b)-d) trebuie redactate în două exemplare și trebuie să fie autentificate, în țară, de către notarul public, iar în străinătate, de către misiunile diplomatice sau oficiile consulare ale României ori, dacă au fost date în fața autorităților străine, să îndeplinească condițiile de supralegalizare prevăzute de lege sau să aibă aplicată apostila conform Convenției cu privire la suprimarea cerinței supralegalizării actelor oficiale străine, adoptată la Haga la 5 octombrie 1961, la care România a aderat prin Ordonanța Guvernului nr.66/1999, aprobată prin Legea nr.52/2000, cu modificările ulterioare. Un exemplar al declarației se păstrează de către însoțitor, iar al doilea exemplar însoțește pașaportul minorului.

Art. 31. – (1) În situația în care organele poliției de frontieră constată că nu sunt îndeplinite condițiile prevăzute de prezenta lege pentru ca minorul să iasă din România, vor întrerupe călătoria acestuia. Dacă minorul nu este însoțit de cel puțin unul dintre părinți, vor proceda la informarea imediată a acestora, punându-le în vedere să îl preia de îndată ce este posibil. În cazul în care nu este posibilă informarea părinților, organele poliției de frontieră vor anunța de îndată Autoritatea Națională pentru Protecția Drepturilor Copilului, care va iniția procedura aplicabilă minorilor neînsoțiți, potrivit legii.

(2) Organele poliției de frontieră vor întrerupe, de asemenea, călătoria minorului, chiar dacă sunt îndeplinite condițiile prevăzute la art.30, în următoarele situații:

a) însoțitorul este cetățean străin și nu face dovada faptului că are dreptul să se reîntoarcă în România, deși în declarația părinților sau, după caz, a reprezentantului legal, se menționează că minorul se va reîntoarce împreună cu același însoțitor;

b) însoțitorul a săvârșit anterior una dintre infracțiunile următoare, cu excepția cazului în care a fost reabilitat pentru această infracțiune:

1. omor, omor calificat, omor deosebit de grav;
2. infracțiuni privitoare la viața sexuală;
3. cerșetorie;
4. lipsire de libertate în mod ilegal;
5. sclavie;
6. prostituție;
7. proxenetism;
8. infracțiuni privind traficul de droguri sau precursori;
9. infracțiuni privind traficul de persoane și infracțiuni în legătură cu traficul de persoane;
10. trafic de migranți;
11. trafic de țesuturi sau organe umane;
12. infracțiuni de terorism;

c) însoțitorul este cetățean străin și părăsește teritoriul României ca urmare a unei decizii de îndepărtare de pe teritoriul României, dispusă în condițiile legii, cu excepția cazului în care este părinte al minorului și există acordul celuilalt părinte, dat în condițiile prevăzute la art.30;

d) însoțitorului sau, după caz, minorului i-a fost limitat, în condițiile prezentei legi, exercițiul dreptului la liberă circulație în străinătate pentru statul de destinație ori pentru un stat care urmează să fie tranzitat, în perioada în care urmează să călătorească împreună;

e) însoțitorul nu este persoana căreia i-a fost încredințată de către instanță supravegherea minorului, atunci când față de acesta s-a dispus măsura educativă a libertății supravegheate, în condițiile legii penale;

f) minorul refuză să iasă din țară, dacă a împlinit vârsta de 14 ani.

(3) Ieșirea din România a minorilor, în situația în care există neînțelegeri între părinți cu privire la exprimarea acordului, cu excepția situațiilor prevăzute la art.30 alin.(2) și (3), se permite numai după soluționarea neînțelegerilor de către instanța de judecată, în condițiile legii.

(4) În vederea constatării de către organele poliției de frontieră a situației prevăzute la alin.(2) lit.e), instanța care dispune măsura educativă a libertății supravegheate este obligată să comunice această măsură Inspectoratului General al Poliției de Frontieră și Direcției Generale de Pașapoarte din cadrul Ministerului Administrației și Internelor. Autoritatea competentă să elibereze minorului pașaport

simplu efectuează în acest document mențiunile corespunzătoare referitoare la persoana căreia i-a fost încredințată supravegherea minorului.

Art. 32. – (1) Până la preluarea minorului de către părinte sau, după caz, de către o altă persoană, în condițiile prezentei legi, însoțitorul prevăzut la art.30 alin.(1) lit.d), care călătorește în străinătate, în condițiile prezentei legi, împreună cu acesta, are următoarele obligații:

a) să acorde îngrijire și supraveghere minorului, pe toată durata deplasării;

b) să nu abandoneze minorul;

c) să nu încredințeze minorul altei persoane decât părintelui, reprezentantului legal sau, după caz, persoanei prevăzute la art.30 alin.(4) lit.c) ori, în cazuri deosebite, autorităților străine competente în domeniul acordării de asistență și protecție pentru minori;

d) să respecte scopul, ruta și durata deplasării menționate în declarația prevăzută la art.30 alin.(1) lit.d), cu excepția situației când există acordul ulterior al acestora cu privire la schimbările intervenite;

e) în cazul dispariției minorului pe perioada deplasării în străinătate, să anunțe de îndată autoritățile competente de pe teritoriul statului unde s-a produs evenimentul, precum și cea mai apropiată reprezentanță diplomatică sau oficiu consular al României, solicitând eliberarea unei adevărinițe în acest sens;

f) să informeze de îndată ce este posibil cea mai apropiată reprezentanță diplomatică sau oficiu consular al României, în cazul apariției unei situații obiective de natură să întrerupă călătoria, să schimbe ruta, să depășească durata călătoriei indicate de părinți sau de reprezentantul legal;

g) în cazul în care nu este posibilă încredințarea minorului persoanei prevăzute la art.30 alin.(4) lit.c), să anunțe imediat cea mai apropiată reprezentanță diplomatică sau oficiu consular al României, în vederea reunificării familiale a minorului sau, după caz, să se reîntoarcă în România cu acesta.

(2) În situațiile prevăzute la alin.(1) lit.e)-g), misiunea diplomatică sau oficiul consular sesizat are obligația de a informa imediat, direct sau prin intermediul Direcției Generale Afaceri Consulare a Ministerului Afacerilor Externe, atât Inspectoratul General al Poliției Române, cât și Direcția Generală de Pașapoarte din cadrul Ministerului Administrației și Internelor, în vederea anunțării părinților

ori a reprezentantului legal al minorului în legătură cu evenimentul produs.

Art. 33. – Minorul care călătorește în străinătate însoțit de cel puțin unul dintre părinți sau de reprezentantul său legal nu poate fi încredințat de către aceștia/acesta unei persoane de pe teritoriul altui stat, atunci când față de minor s-a dispus măsura educativă a libertății supravegheate, în condițiile legii penale.

Secțiunea a 2-a
Stabilirea domiciliului în străinătate

Art. 34. – (1) Cetățeanului român care și-a stabilit domiciliul pe teritoriul altui stat i se aplică în pașaportul simplu de către autoritățile competente, la cererea acestuia, mențiunea privind stabilirea domiciliului în acel stat, dacă se află în una dintre următoarele situații:

a) a dobândit un drept de ședere pentru o perioadă de cel puțin un an sau, după caz, i s-a prelungit succesiv dreptul de ședere, în decurs de un an, pe teritoriul statului respectiv;

b) a dobândit un drept de ședere pe teritoriul statului respectiv, în scopul reunificării familiale cu o persoană care domiciliază pe teritoriul aceluși stat;

c) a dobândit un drept de lungă ședere sau, după caz, un drept de ședere permanentă pe teritoriul statului respectiv;

d) a dobândit cetățenia statului respectiv;

e) a dobândit cetățenia română, dar își păstrează și cetățenia statului respectiv și locuiește în continuare pe teritoriul acestuia.

(2) Cetățeanul român care și-a stabilit domiciliul în străinătate are obligația ca, la înmânarea pașaportului în care a fost aplicată mențiunea prevăzută la alin.(1), să predea actul de identitate care atestă existența domiciliului în România, emis de autoritățile române.

(3) Actele necesare, procedura și termenele de soluționare a cererii privind aplicarea în pașaportul simplu a mențiunii privind stabilirea domiciliului în străinătate, se stabilesc prin normele metodologice de aplicare a prezentei legi.

Art. 35. – Cetățeanului român care are domiciliul în străinătate și solicită autorităților competente române eliberarea documentelor de identitate, călătorie sau stare civilă, dar nu poate face dovada cetățeniei

române, i se eliberează documentele respective, în condițiile legii, numai după ce se atestă de către Direcția Generală de Pașapoarte, la cererea acestor autorități, faptul că solicitantul este cetățean român.

Art. 36. – (1) Cetățeanului român care a împlinit vârsta de 18 ani și care și-a stabilit domiciliul în România, i se anulează, la cerere, mențiunea din pașaportul simplu privind stabilirea domiciliului în străinătate și i se eliberează carte de identitate, în condițiile legii.

(2) Cetățeanul român care are domiciliul în străinătate și a fost returnat în baza unui acord de readmisie sau, după caz, a fost expulzat de pe teritoriul statului de domiciliu, are obligația ca, în termen de 15 zile de la data intrării în România, să declare autorităților competente locul unde și-a stabilit domiciliul, în condițiile legii.

Art. 37. – Minorul își stabilește domiciliul în străinătate sau, după caz, în România, în condițiile Codului familiei și a altor legi speciale care cuprind reglementări în această materie.

Secțiunea a 3-a

Limitarea exercitării dreptului la liberă circulație în străinătate

Art. 38. – Restrângerea exercitării dreptului la liberă circulație în străinătate a cetățenilor români poate fi dispusă pentru o perioadă de cel mult 3 ani, numai în condițiile și cu privire la următoarele categorii de persoane:

a) cu privire la persoana care a fost returnată dintr-un stat, în baza unui acord de readmisie încheiat între România și acel stat;

b) cu privire la persoana a cărei prezență pe teritoriul unui stat, prin activitatea pe care o desfășoară sau ar urma să o desfășoare, ar aduce atingere gravă intereselor României sau, după caz, relațiilor bilaterale dintre România și acel stat.

Art. 39. – (1) În situația prevăzută la art.38 lit.a) măsura se dispune la solicitarea Direcției Generale de Pașapoarte, cu privire la statul de pe teritoriul căruia a fost returnată persoana, de către tribunalul în a cărui rază teritorială se află domiciliul acestei persoane, iar când aceasta are domiciliul în străinătate, de către Tribunalul București.

(2) În situația prevăzută la art.38 lit.b), măsura se dispune, la solicitarea instituției cu competențe în domeniul apărării, ordinii publice sau siguranței naționale care deține date sau informații cu privire la activitatea pe care persoana o desfășoară sau urmează să o desfășoare în străinătate, de către instanța din cadrul tribunalului în a cărui rază teritorială se află domiciliul acestei persoane, iar când aceasta are domiciliul în străinătate, de către Tribunalul București.

(3) În cazurile prevăzute la alin.(1) și (2), instanța se pronunță, prin hotărâre, în termen de 5 zile de la primirea solicitării autorităților competente, și comunică hotărârea persoanei, Direcției Generale de Pașapoarte, Inspectoratului General al Poliției de Frontieră și serviciului public comunitar pentru eliberarea și evidența pașapoartelor simple competent să elibereze pașaportul simplu persoanei împotriva căreia a fost dispusă măsura.

(4) Hotărârea prevăzută la alin.(3) este supusă apelului, în termen de 5 zile de la comunicare, la curtea de apel competentă teritorial. Instanța se pronunță în termen de 3 zile de la data primirii cererii.

(5) Hotărârea curții de apel este supusă recursului, termenul de recurs, precum și cel de judecată fiind cele prevăzute la alin.(4).

(6) Exercițarea căilor de atac prevăzute la alin.(4) și (5) nu suspendă executarea hotărârii instanței.

(7) Prezența procurorului la toate ședințele de judecată este obligatorie.

(8) În baza hotărârii definitive și irevocabile a instanței competente, prin care s-a dispus măsura, serviciul public comunitar prevăzut la alin.(3) efectuează în pașaportul simplu al persoanei, mențiunile corespunzătoare referitoare la perioada și statul/statele pentru care se aplică măsura restrângerii exercitării dreptului de a călători în străinătate.

Art. 40. – Exercițarea de către o persoană a dreptului la liberă circulație în străinătate se suspendă numai în următoarele condiții:

a) este învinuită sau inculpată într-o cauză penală și a fost dispusă instituirea unei măsuri preventive, în condițiile Codului de procedură penală;

b) a fost condamnată și are de executat o pedeapsă privativă de libertate;

c) este internată într-un centru de reeducare sau într-un institut medical-educativ, în condițiile legii penale;

d) nu a respectat măsura restrângerii exercitării dreptului la liberă circulație în străinătate, dispusă în condițiile prezentei legi.

Art. 41. – (1) În vederea punerii în executare de către autoritățile competente a măsurii de suspendare a exercitării dreptului la liberă circulație în străinătate, autoritățile care au dispus măsurile prevăzute la art.40 lit.a)-c) au obligația de a le comunica Direcției Generale de Pașapoarte, Inspectoratului General al Poliției Române și Inspectoratului General al Poliției de Frontieră.

(2) Suspendarea exercitării dreptului la liberă circulație în străinătate încetează de drept la data la care încetează măsura dispusă în oricare dintre situațiile prevăzute la art.40 lit.a)-c).

Art. 42. – (1) În situația prevăzută la art.40 lit.d) măsura se dispune, la solicitarea Inspectoratului General al Poliției de Frontieră sau a Direcției Generale de Pașapoarte, de către tribunalul în a cărui rază teritorială se află domiciliul acestei persoane, iar când aceasta are domiciliul în străinătate, de către Tribunalul București, pentru o perioadă care nu poate depăși 3 ani. Prevederile art.39 alin.(3)-(7) și ale art.41 alin.(1) se aplică în mod corespunzător.

(2) În situația în care persoana împotriva căreia se instituie măsura suspendării exercitării dreptului la liberă circulație în străinătate a fost returnată în baza unui acord de readmisie din statul pentru care i-a fost restrâns dreptul la liberă circulație în străinătate, perioada pentru care se poate suspenda acest drept poate fi majorată până la 5 ani, în condițiile alin.(1).

Art. 43. – Pe durata suspendării exercitării dreptului la liberă circulație în străinătate, cetățeanului român i se poate refuza, temporar, eliberarea documentului de călătorie de către autoritatea competentă să elibereze aceste documente, iar dacă i-a fost eliberat îi poate fi retras de către autoritățile competente să pună în executare măsura.

Art. 44. – (1) La cererea persoanei împotriva căreia s-a dispus măsura prevăzută la art.40, în condițiile art.42, instanța de judecată care a instituit această măsură poate dispune suspendarea temporară a

executării acesteia și înlocuirea acesteia, pentru o perioadă limitată de timp, cu măsura restrângerii dreptului la liberă circulație, cu aplicarea corespunzătoare a prevederilor art.39 alin.(3)-(7), în următoarele cazuri:

a) persoana urmează să se deplaseze în străinătate pentru a urma un tratament medical care nu este posibil pe teritoriul României și fără de care viața sau sănătatea îi sunt puse în mod grav în pericol, prezentând documente doveditoare în acest sens, emise sau avizate de autoritățile medicale române;

b) în cazul decesului în străinătate a soțului sau unei rude de până la gradul IV, inclusiv;

c) în alte situații obiective care necesită prezența temporară a persoanei pe teritoriul altui stat, fără de care interesele legitime ale acesteia sau ale altui cetățean ar fi în mod grav afectate.

(2) În cazul în care instanța admite cererea prevăzută la alin.(1), prin hotărârea pe care o pronunță trebuie să stabilească perioada exactă, precum și statul/statele în care persoana poate călători.

(3) Organele poliției de frontieră permit ieșirea din țară a persoanei prevăzute la alin.(1), în condițiile prevăzute la art.28 alin.(2) și (3), dacă prezintă hotărârea instanței de judecată, rămasă definitivă și irevocabilă, prin care se suspendă temporar executarea măsurii prevăzute la art.40.

CAPITOLUL IV

Contravenții și infracțiuni

Art. 45. – Încălcarea prevederilor prezentei legi atrage, după caz, răspunderea penală, civilă, contravențională sau administrativă a persoanei vinovate.

Art. 46. – Următoarele fapte constituie contravenții:

a) nerespectarea obligației de predare a pașapoartelor diplomatice, în condițiile prevăzute la art.11 alin.(1);

b) nerespectarea de către titularii pașapoartelor diplomatice a obligației prevăzute la art.11 alin.(2);

c) folosirea pașapoartelor de serviciu în alte situații decât cele prevăzute la art.14 alin.(1);

d) nerespectarea de către titularii pașapoartelor de serviciu a obligației prevăzute la art.14 alin.(2);

e) nerespectarea de către titularii mai multor pașapoarte simple a obligației prevăzute la art.16 alin.(2);

f) nerespectarea de către titularii pașapoartelor simple a obligației prevăzute la art.20 alin.(1);

g) nerespectarea condiției privind păstrarea pașapoartelor simple ale minorilor care nu au împlinit vârsta de 14 ani de către însoțitori, prevăzută la art.20 alin.(2);

h) reținerea pașaportului aparținând unei persoane, de către alte persoane decât cele autorizate, în condițiile art.20 alin.(3);

i) nerespectarea, de către persoanele prevăzute la art.20 alin.(1) și (2), a obligației prevăzute la alin.(4);

j) nerespectarea de către titularul pașaportului simplu, declarat furat sau pierdut, a obligației de a nu-l folosi, prevăzută la art.27 alin.(2);

k) folosirea pașaportului declarat furat sau pierdut, de către titularul acestuia, fără îndeplinirea condiției prevăzute la art.27 alin.(3);

l) nerespectarea prevederilor art.32 alin.(1) lit.d) de către însoțitorul minorului, cu excepția situației în care a existat acordul părintelui sau, după caz, al reprezentantului legal;

m) nerespectarea termenului prevăzut la art.36 alin.(2), de către persoana returnată de pe teritoriul statului unde își stabilise domiciliul;

n) pierderea, deteriorarea sau distrugerea documentului de călătorie, în mod repetat, într-un interval de 3 ani.

Art. 47. – (1) Contravențiile prevăzute la art.46 se sancționează după cum urmează:

a) cu amendă de la 300.000 lei la 500.000 lei, cele prevăzute la lit.a), d), e), g), i), k) și n);

b) cu amendă de la 500.000 lei la 1.000.000 lei, cele prevăzute la lit.b), c), f) și j);

c) cu amendă de la 1.000.000 lei la 1.500.000 lei, cea prevăzută la lit.m);

d) cu amendă de la 1.500.000 la 3.000.000 lei, cea prevăzută la lit.l);

e) cu amendă de la 3.000.000 lei la 5.000.000 lei, cea prevăzută la lit.h).

(2) Sumele prevăzute la alin. (1) lit. a) – e) se vor actualiza prin hotărâre a Guvernului.

Art. 48. – Constatarea contravențiilor și aplicarea sancțiunilor se fac de către lucrători anume desemnați din cadrul Ministerului Administrației și Internelor ori, după caz, de către agenți constatatori anume desemnați ai altor instituții sau autorități, potrivit competențelor.

Art. 49. – Contravențiilor prevăzute la art.46 le sunt aplicabile dispozițiile Ordonanței Guvernului nr.2/2001 privind regimul juridic al contravențiilor, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr.180/2002, cu modificările ulterioare.

Art. 50. – (1) Împiedicarea de orice fel, fără drept, a exercitării de către cetățeanul român a dreptului la liberă circulație în străinătate, prin refuzul eliberării sau reținerea documentului de călătorie ori prin refuzul permiterii de a ieși și de a intra din/în România, în alte situații decât cele expres prevăzute de lege, constituie infracțiune și se pedepsește cu închisoare de la 1 la 5 ani și interzicerea unor drepturi.

(2) Acțiunea penală pentru fapta prevăzută la alin.(1) se pune în mișcare la plângerea prealabilă a persoanei vătămate.

Art. 51. – (1) Fapta persoanei prevăzute la art.30 alin.(1) lit.d) de a fi lăsat minorul într-un alt stat, cu încălcarea obligațiilor prevăzute la art.32 alin.(1) lit.c), e) și g), constituie infracțiune și se pedepsește cu închisoare de la 6 luni la 3 ani și interzicerea unor drepturi.

(2) Acțiunea penală pentru fapta prevăzută la alin.(1) se pune în mișcare la plângerea prealabilă a părintelui sau, după caz, a reprezentantului legal al minorului.

CAPITOLUL V

Dispoziții tranzitorii și finale

Art. 52. – Până la data aderării României la Uniunea Europeană, în cazul returnării unui cetățean român în baza unui acord de readmisie încheiat între România și un stat membru al Uniunii Europene, măsura restrângerii dreptului la liberă circulație în străinătate, instituită în condițiile art.40, trebuie să se refere la teritoriile tuturor acestor state, cu excepția celor cu privire la care persoana în cauză face

dovada că are drept de intrare.

Art. 53. – Normele metodologice de aplicare a prezentei legi se aprobă prin hotărâre a Guvernului, la propunerea Ministerului Administrației și Internelor și a Ministerului Afacerilor Externe, în termen de 6 luni de la data publicării prezentei legi în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Art. 54. – (1) Prezenta lege intră în vigoare la 6 luni de la data publicării în Monitorul Oficial al României, Partea I.

(2) La data intrării în vigoare a prezentei legi se abrogă Ordonanța Guvernului nr.65/1997 privind regimul pașapoartelor în România, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I nr.226 din 30 august 1997, aprobată cu modificări prin Legea nr.216/1998, cu modificările și completările ulterioare, precum și orice alte dispoziții contrare, cu următoarele excepții:

a) Hotărârea Guvernului nr.460/2001 privind punerea în circulație a noilor tipuri de pașapoarte românești, cu modificările ulterioare, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 272 din 25 mai 2001;

b) Ordonanța de urgență a Guvernului nr.144/2001 privind îndeplinirea de către cetățenii români, la ieșirea din țară, a condițiilor de intrare în statele membre ale Uniunii Europene și în alte state, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 725 din 14 noiembrie 2001, aprobată prin Legea nr. 177/2002, cu completările ulterioare, și Ordinul ministrului de interne nr.177/2001 pentru stabilirea cuantumului sumei minime în valută liber convertibilă pe care cetățenii români trebuie să o dețină la ieșirea din țară, când călătoresc în scopuri particulare în statele membre ale Uniunii Europene sau în alte state, publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 759 din 28 noiembrie 2001, care se abrogă la data aderării României la Uniunea Europeană.

Art. 55. – (1) Măsurile de suspendare a dreptului de a folosi pașaportul, dispuse în temeiul art.14 alin.(1) lit.a)-e) din Ordonanța Guvernului nr.65/1997, cu modificările și completările ulterioare, și

aflăte în curs de executare la data intrării în vigoare a prezentei legi, rămân în vigoare sau, după caz, încetează după cum urmează:

a) cele dispuse în temeiul art.14 alin.(1) lit.a)-c), rămân în vigoare în aceleași condiții;

b) cele dispuse în temeiul art.14 alin.(1) lit.d), încetează de drept;

c) cele dispuse în temeiul art.14 alin.(1) lit.e) încetează de drept, cu excepția celor dispuse cu privire la cetățenii români returnați în baza acordurilor de readmisie încheiate de România cu alte state, care rămân în vigoare pentru o perioadă de 6 luni, putând fi transformate, înainte de expirarea acestui termen, în măsuri de restrângere a dreptului la liberă circulație în străinătate, în condițiile prevăzute la art.39 alin.(1) și alin.(3)-(8), precum și, după caz, la art.44, la solicitarea Inspectoratului General al Poliției de Frontieră sau, după caz, a Direcției Generale de Pașapoarte.

(2) Cererile pentru eliberarea sau prelungirea documentelor de călătorie, precum și cele pentru includerea oricăror mențiuni în aceste documente, depuse la autoritățile competente înainte de data intrării în vigoare a prezentei legi, se soluționează în conformitate cu prevederile Ordonanței Guvernului nr.65/1997, cu modificările și completările ulterioare.

Această lege a fost adoptată de Parlamentul României, cu respectarea prevederilor articolului 75 și ale articolului 76 alineatul (1) din Constituția României, republicată.

PREȘEDINTELE
CAMEREI DEPUTAȚILOR

Valer Dorneanu

PREȘEDINTELE
SENATULUI

Nicolae Văcăroiu

București,
Nr.